

holdning er overordnet set er den, ligesom andre ordførere har fremført, at det bliver lige lovlig firkantet, hvis man skal gå fra et modereret kumulationsprincip over til et, som jeg tror justitsministeren nævnte tidligere i debatten, absolut kumulationsprincip.

Dertil vil jeg så godt føje, at vi sådan set fra Kristeligt Folkepartis side er enige i det, som jeg ser som den egentlige problemstilling, nemlig størrelsen af den mængderabat, der gives.

Vi finder, at det forslag, som Frihed 2000 her har fremsat, kan give anledning til en diskussion i Retsudvalget og også gerne en egentlig undersøgelse af domspraksis, som kunne klargøre, om det misforhold, der er til stede mellem forskellige strafudmålinger, som forslaget også påpeger, virkelig er til stede. I så tilfælde vil vi gerne medvirke til, at man får ændret på lovgivningen, men vi ønsker ikke grundlæggende at fravige princippet om modereret akkumulation.

Vi vil som førnævnt gerne se på, hvor stor den mængderabat skal være, der rent faktisk gives, og som der har været tradition for herhjemme. Det synes vi er en debat værd, og vi synes sådan set, det er udmærket, at Frihed 2000 med det forslag, de her har fremsat, giver anledning til debat.

Søren Søndergaard (EL):

Som helhed kan vi ikke støtte forslaget.

Enkeltelementer om, at reststraffen altid skal afsones ved ny straf, vil vi godt se positivt på; men helheden i det kan vi ikke støtte. Det mener vi, fordi beslutningsforslaget bygger på den fejlagtige påstand, som står på side 2: At formålet med beslutningsforslaget er at sikre, at det ikke kan betale sig at begå flere kriminelle handlinger.

Det kan aldrig betale sig at begå flere kriminelle handlinger. Hr. Tom Behnke kan ikke give et eneste eksempel på, at det kan betale sig at begå flere kriminelle handlinger.

Det er rigtigt, at der ikke er en ligefrem proportionalitet mellem antallet af forbrydelser og straffens længde, og det vil vi også argumentere for at der ikke skal være, ligesom andre har argumenteret for det. Dels er det noget, domstolene må afgøre, dels er der ikke tale om matematik, og dels er der ikke nogen idé i nødvendigtvis at give lange ekstrastraffe for gentagelser. Det hænger sammen med, at forbrydelser som regel begås i en ganske bestemt situation, hvor det er ret tilfældigt, om der bliver begået én forbryderhandling eller flere forbryderhandling.

Hvis man tager eksemplet med en narkoman, som skal have sit stof og er ude at skaffe penge til stoffet – jamen om der bliver begået indbrud eller fem indbrud den pågældende aften for at skaffe de 5.000 kr. eller 10.000 kr. til stof, er noget, der afhænger af, hvor dyrt stereoanlægget er i det første hus og i det andet hus og i det tredje hus. Det er ikke noget, som afhænger af noget videre forsæt om at begå mange forbrydelser.

Derfor bliver man nødt til at betragte det som en helhed, hvor vi siger, at det, der bliver straffet for, er, at man finder på at lave et indbrud. Om det så er et indbrud, man laver, eller tre indbrud for at skaffe de der penge til stof, er set fra vores synspunkt fuldstændig lige kriminelt.

Så er der nogle problemer ved gennemførelsen af forslaget. Et oplagt problem, som jeg i hvert fald kan se, er, at ingen forbrydere fremover vil gøre rent bord ved anholdelse.

Der er situationen, hvor en forbryder bliver anholdt, og der er beviser på et eller andet klart, og så siger man: Skal vi ikke se at få gjort rent bord? Så kan forbryderen jo få udleveret lomme-regneren og se, at hvis jeg siger ja til det, så er det 8 måneder ekstra, og hvis jeg siger ja til det, så er det 2 måneder ekstra osv. Hvad vil der så ske? Der vil selvfølgelig ske det, at forbryderen vil nægte alt. Alt vil forbryderen nægte ud over det, der lige ligger et fuldstændigt bevis på.

Hvad vil politiet gøre ved det? De vil selvfølgelig skulle fortsætte efterforskningen af disse uopklarede forbrydelser, fordi der ikke ligger en tilståelse. Når der ligger en tilståelse, behøver man jo ikke at fortsætte efterforskningen. Men når der ikke ligger en tilståelse, bliver politiet nødt til at fortsætte efterforskningen. Det vil sige, at det her forslag altså vil betyde, at en masse politiresourcer nu skal sættes ind i forhold til efterforskning af forbrydelser, hvor man i virkeligheden har forbryderen bag lås og slå, men hvor vedkommende bare ikke har tilstået dem endnu.

Det synes vi ikke er nogen særlig hensigtsmæssig anvendelse af politiets ressourcer. Det troede vi egentlig heller ikke de borgerlige syntes. Vi troede, at de borgerlige mente, at det var afgørende at bruge politiets ressourcer på at fange de forbrydere, der ikke er bag lås og slå. Men nu forstår vi, at den afgørende opgave for de borgerlige bliver at få opklaret forbrydelser, hvor forbryderen er bag lås og slå. Det er en helt besynderlig logik.